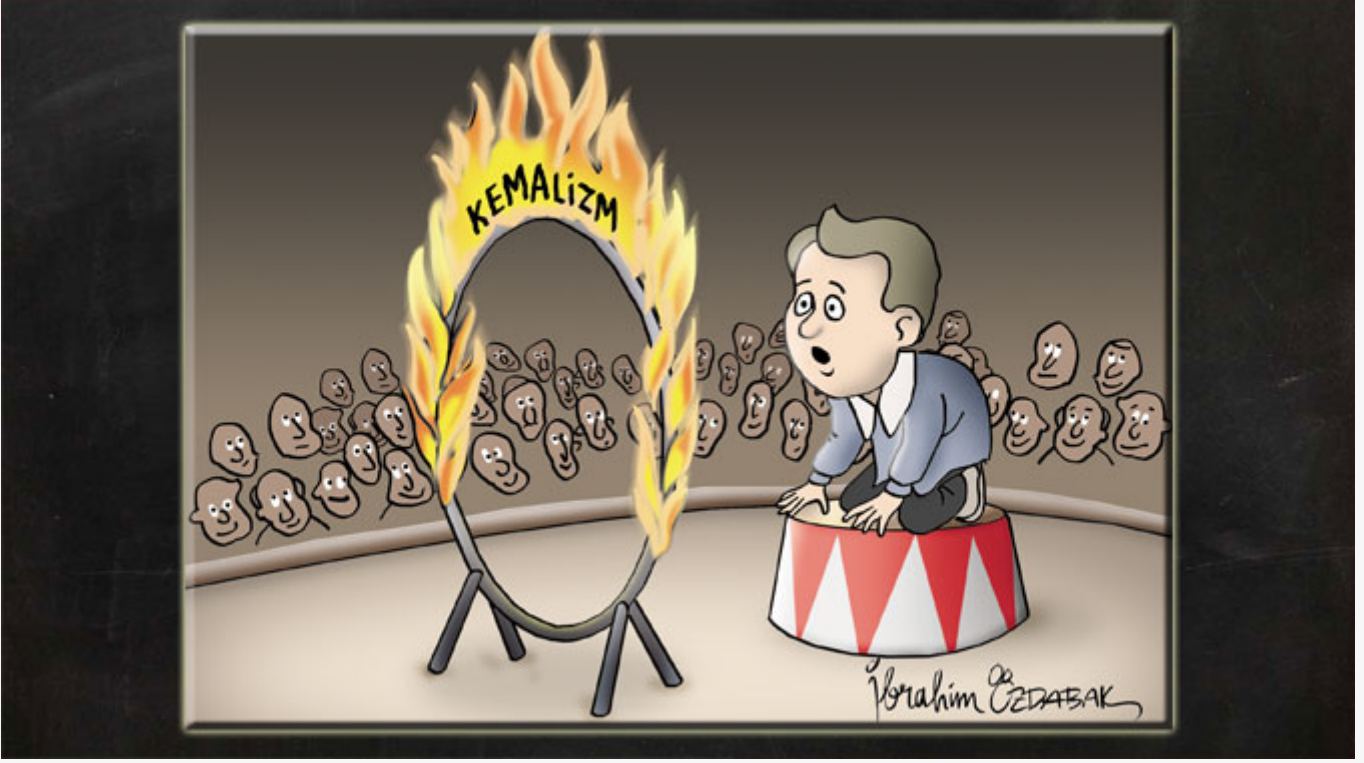

Devlet, aile ile çocuk arasına girmemelidir

Çocuğun yetiştirilmesinde ve hayata hazırlanmasında sorumluluk en başta anne ve babalara düşer. Bu noktada çocuk öncelikli olarak Yaratıcının anne babaya bir emanetidir. Çocuk dünyaya geldikten sonra, kendini toplumun en küçük bir birimi olan aile müessesesinde bulur. Burası onun sosyal ve kültürel dünyasını oluşturur. Doğduğu andan itibaren yavaş yavaş yaşadığı ortamın ve şartların insanı olmaya başlar. Bu aslında çocuğun sosyalleşme sürecidir.

Çocuğun hayat sürecinde duygu, düşünce, alışkanlık ve davranışları belirlenirken, içinde yaşadığı toplumun diline, inancına, ahlâkına, hukukuna, gelenek ve göreneklerine uyması beklenen sonuçtur. Bu yüzden çocuğun şahsiyet oluşumunda, tutum ve davranış şekillenmesinde toplumda yaşayan değerlerin önemli tesirleri vardır. Çocuk bu değerlerle ilk olarak ailesi içinde tanışır.

Çocuk çevresiyle sürekli bir iletişim hâlinindedir. Çevresine çok değişik cihetlerden bir bağlılık taşır. Birlikte yaşadığı ailesine, aile fertlerine, ailedeki yaşayış kurallarına sıkı sıkıya bağlıdır. Bu bağlılık onun ailesinde şekillenen hayatının temel özelliklerinden birisidir. Bu, çocuk için fitrî bir süreçtir. Bu durumun sağlıklı bir biçimde gelişmemesi ya da bunun engellemelerle karşılaşması, çocuğun fitrî gelişimine zarar verecektir. Çünkü hayatını geçirdiği yerde olup biten her şey onun ruhunu etkiler.

Çocuğun anne babasına bağlı olması, onlara benzemesini sonuç verecektir. Çünkü insan fevkalâde bir sıcaklık içerisinde kabul edilip bağrına basılmış ise, orada özdeşleşmeden söz edilir. Çocuk kendine emniyette olduğu hissini veren, kendini besleyip büyüten ve her zaman hizmetinde bulunan kimselere teslim olur. Böyle bir durumda kendini, candan kucağını açan anne ve babasının ayrılmaz bir parçası olarak görür. Bu da, anne babanın çocuğun hayatı üzerinde kesin etkili olduğunu gösterir. Anne babalar çocuğun dünyaya açılan pencereleri gibidir. Devletin bu boşluğu doldurması mümkün değildir.

* Devlet, ideolojik bir yaklaşımla beyin yıkayıp, ruhsal olarak problemlili robot tipi insan yetiştirmek istiyorsa, o başkadır.

* Devlet iyilik niyeti taşıyorsa, yapacağı en güzel şey, değerleri koruyan kanunlar çıkarıp, demokratikleşmeyi sağlamak ve çocuğu ailesinden almak yerine aileye yardımcı olmaktır.

* Eğitimin en iyi gerçekleştirileceği yer, ailedir. İnsanlar temel değerlerini, yeni nesillere aile aracılığıyla aktarır. Birey, ilk dinî ve ahlâkî bilgi ve tutumları ailesinden öğrenir. Çocuğun eğitimi her şeyden önce temel ruhî ihtiyaçların

karşılanmasına bağlıdır. Bunlar sevgi ihtiyacı, disiplin ve özgürlüktür.

Bu üç ihtiyaç, birbiri ile sıkı sıkıya bağlantılı ve birlikte karşılanmaktadır. Bu ruhî ihtiyaçları ailenin haricinde başka bir kurumun karşılması mümkün değildir. Çocuğun maddî ihtiyaçları bir şekilde karşılanabilir. Ancak aile içinde sağlanan sevgi ve güven ortamını, başka yerlerde sağlamak oldukça zordur.,

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri bu konuda şunları söylemektedir;

***Aziz, siddik kardeşlerim,

Birincisi: Risâle-i Nur'un fitraten ve zamanın vaziyetine göre talebesi olacak, başta, masum çocuklardır. Çünkü bir çocuk, küçüklüğünde kuvvetli bir ders-i imanî alamazsa, sonra pek zor ve müşkül bir tarzda İslâmiyet ve imanın erkânlarını ruhuna alabilir. Adeta gayr-ı müslim birisinin İslâmiyeti kabul etmek derecesinde zor oluyor, yabani düşer. Bilhassa, peder ve validesini dindar görmezse ve yalnız dünyevî fenlerle zihni terbiye olsa, daha ziyade yabaniyet verir. O halde o çocuk, dünyada peder ve validesine hürmet yerinde istiskal edip çabuk ölmelerini arzu ile onlara bir nevi belâ olur. Ahirette de onlara şefaathçi değil, belki dâvâcı olur: "Neden imanımı terbiye-i İslâmiye ile kurtarmadınız?"

*** İşte bu hakikate binaen, en bahtiyar çocuklar onlardır ki, Risâle-i Nur dairesine girip dünyada peder ve validesine hürmet ve hizmet ve hasenatı ile onların defter-i a'mâlîne vefatlarından sonra hasenatı yazdırmakla ve ahirette onlara derecesine göre şefaath etmekle bahtiyar evlât olurlar. (Emirdağ Lahikası shf. 39)

O şefkatli valide, çocuğunun hayat-ı dünyeviyede tehlikeye girmemesi, istifade ve fayda görmesi için her fedakârlığı nazara alır, onu öyle terbiye eder. "Oğlum paşa olsun" diye bütün malını verir, hafız mektebinden alır, Avrupa'ya gönderir. Fakat o çocuğun hayat-ı ebediyesi tehlikeye girdiğini düşünmüyor. Ve dünya hapsinden kurtarmaya çalışıyor; Cehennem hapsine düşmemesini nazara almıyor. Fitri şefkatin tam zıddı olarak, o mâsum çocuğunu, âhirette şefaathçi olmak lâzım gelirken dâvâcı ediyor. O çocuk, "Niçin benim imanımı takviye etmeden bu helâketime sebebiyet verdin?" diye şekvâ edecek. Dünyada da, terbiye-i İslâmiyeyi tam almadığı için, validesinin harika şefkatinin hakkına karşı lâyıkıyla mukabele edemez, belki de çok kusur eder.

Eğer hakikî şefkat sû-i istimal edilmeyerek, bîçare veledini haps-i ebedî olan Cehennemden ve idam-ı ebedî olan dalâlet içinde ölmekten kurtarmaya o şefkat sırrıyla çalışsa, o veledin bütün ettiği hasenâtının bir misli, validesinin defter-i amâlîne geçeceğinden, validesinin vefatından sonra her vakit hasenatlarıyla ruhuna nurlar yetiştirdiği gibi, âhirette de, değil dâvâcı olmak, bütün ruh u canıyla şefaathçi olup ebedî hayatta ona mübarek bir evlât olur. (Lem'alar, 24. Lem'a, 1. Nükte)

Toplumu oluşturan en küçük sosyal kurum aile olduğuna göre, sağlıklı toplumların oluşması açısından çocuğun eğitimi ile ilgili olarak ailenin izlediği yol çok önemlidir. Her aile bir okuldur. Ailenin çocuk eğitimine ilişkin anlayışı, içerisinde yaşadığı toplumun kültürel değerlerine göre değişmektedir. Ailenin eğitsel ortamı çocuğun okulda öğrendiklerini ya pekiştirici ya da köreltici bir özelliğe sahiptir. Bu yüzden çocuğun ailede öğrendikleri ile okulda öğrendikleri birbirini destekleyici durumda olmalıdır.

Çocuk bir eşya değildir. Bedenî ve ruhî bütünlüğü içinde bir kişiliğe sahiptir. Büyüdükçe kendine has bir iç ve dış dünya algısı oluşacaktır. Kendine özgü ideal ve fikirleri, hayalleri olacaktır. Dinî inancı bunlardan ayrı düşünmek mümkün değildir. Devlet, aile ile çocuğun arasına girmemelidir. Devlet bu yanlışları yapar ve aileye tehditler savurarak onu güçsüz ve çaresiz bir konuma iterse, çocuk için bu psikolojik anlamda kendini emniyetsiz hissetmesine, güvendiği aile kavramına karşı güven sarsılması yaşayıp, çaresizlik içine düşmesine sebep olabilecektir. Çocuğun dünyasında oluşacak aile mefhumunun yıkılmasından doğacak boşluğu ne devlet, ne de bir başka mefhum dolduracaktır.

* Çocuk eğitiminde asıl olan aile olduğu için, devletin eğitim politikalarını toplumun genel değerlerine göre ayarlaması zarurîdir. Zaten eğitim ile ilgili pek çok problemin çıkış noktası burasıdır.

* Çocuğun temel eğitimini aldığı yer aile olduğu için, devlet bu konuda aileye veya çocuğa müdahale değil, aile içinde çocuğu görüp gözetme ve maddî ve manevî ihtiyaçlarını giderme yoluna gitmelidir.

* Devlet ailesi olan çocukları ihmal, şiddet vb. ağır durumlar olmaksızın, ailesi içinde ayakta tutmayı ve onu güçlendirmeyi sağlamalıdır.

* Demokratik devlet, farklı inanç biçimlerini çatıştırmaz. Çocuğu da ailesinden koparıp, kendi ideolojik dokusuna göre şekillendiremez. Demokratik devlette, isteyen istediğı inancı yaşayabilir, inanç sembollerini taşıyabilir.

* Yasalara göre, anne ve baba çocuğu imkânlar ölçüsünde eğitir ve onun fizyolojik, psikolojik, ahlâkî, toplumsal gelişimini sağlar ve korur. 341. maddede ise, çocuğun dinî eğitimini belirleme hakkı anne ve babaya verilmiştir.

* Devletin eğitim politikalarında, okul müfredatlarını hazırlarken ailelerin inanç, kültür ve düşünce farklılıkları dikkate alması gerekmektedir.

* Dünyada demokratik devletler, müfredatıyla, ders kitaplarıyla, kendi bütçesiyle devletten tamamen bağımsız okulların açılmasına imkân tanırken, bizim ülkemizde, özel okulların bile müfredatları ve uygulamaları tamamen devletin kontrolünde olmaktadır.

Evet, devlet, aile ile çocuk arasına girmemelidir. Ancak aile de, devletin kendisi ile çocuğu arasına girmesine müsaade etmeyecek tedbirleri ve donanımı kazanmalıdır.

Burada bu tartışılan konu çerçevesinde ehl-i imanın, yaşananları, kaderî ve hikmet boyutundan ele alarak bir şeyi daha düşünmesi gerekmektedir. 'Devletin çocuklarınızı elinizden alırsız' tehdidi, aslında kaderin Müslüman ailesine yaptığı Rahmânî bir ihtardır. Bundan alınacak ders, ailenin kendilerine İlâhî emanet olarak verilmiş olan çocuklarına gerekli itina ve terbiyeyi vermeleridir.

Bu son yaşananlardan ailelerin alacağı en önemli ders, aile ile çocuk arasına devletin girmemesi hassasiyeti kadar medya, terör, ahlâksızlık ve zındıka komitelerinin de girmemesi noktasında hassasiyet göstermeleridir.